

Voorganger: Pastor Joost Verhoef (Amsterdam)

Thema: *Gastvrij zijn in het licht van de eeuwigheid* n.a.v. Lucas 10: 38-42

U kent haar vast ook, ik weet het bijna zeker. Tante Marta. Het is mijn tante. Maar vast ook de uwe, want iedere familie heeft zo zijn eigen tante Marta. Bij tante Marta hoef je nooit aan te belten, want ze heeft je al van verre zien aankomen. De deur vliegt al open voor je het pad oploopt, je jas hangt al aan een hangertje voor je goed en wel gedag hebt kunnen zeggen. En de koffie staat klaar, dat ruik je al in de gang. De taart, altijd appeltaart, smaakt voortreffelijk, als altijd. Als ze dan aandringt om nog meer te nemen, hoor je jezelf al zeggen: 'Nee, tante Marta, mag ik nog even wachten met een tweede stuk. De lijn, hè...' En je denkt: 'straks komen nog de toastjes met kaas en de zoutjes bij de borrel.' En dan sta je met je jas weer buiten, en je denkt: 'het was heerlijk allemaal, als altijd, maar nou weet ik nog niet hoe het met tante Marta gaat, laat staan dat ik iets heb kunnen vertellen over wat me zelf bezighoudt.'

Hoe anders is het dan als je bij tante Maria op bezoek gaat. Koffie zetten kan ze niet, en de taart kun je beter zelf meenemen. Maar je gaat toch altijd voldaan naar huis. Omdat je echt met haar hebt kunnen spreken. Je kunt je verhaal kwijt, en ze helpt je met het stellen van de juiste vragen. Soms vertelt ze zelf iets, over vroeger, of over wat ze denkt over iets dat speelt. Ze luistert. En ze doet jou luisteren. Zit je ergens mee, dan weet ze altijd ergens een luikje open te zetten, waardoor je denkt: 'o ja, zo kan ik er ook tegenaan kijken.' Kijk, da's tante Maria.

Twee zusters, de beide tantes. Ze zijn van alle tijden en je komt ze overal tegen. Bij u in de familie net zo goed als bij mij. Maar ook in het ziekenhuis waar ik werk. Zuster Marta vliegt van bed naar bed, en wast en geeft pillen en doet van alles. Terwijl zuster Maria rustig bij een patiënt bezig is, en onder het wassen vraagt hoe het gaat, en of de kleinkinderen nog komen. Ze hoort het gesnuif wel van zuster Marta, dat ze teveel tijd neemt voor iedere patiënt, maar daar trekt ze zich niets van aan. Ze is geen zuster geworden om van de een naar de ander te jakkeren. 'Iets met mensen doen', dat was wat ze wilde. Dat laat ze zich niet ontnemen. Ook niet door zuster Marta.

Ik moet u zeggen: soms voel ik me zelf zo'n zuster Maria, als ik in het ziekenhuis bij een patiënt aan bed zit en de tijd neem om met die persoon te praten over hoe het ermee gaat, en over wat er in hem of haar omgaat. Maar als ik eerlijk ben heb ik soms wel last van de prikken-de blikken in mijn rug van een broeder die perse nu de bloeddruk en de temperatuur moet opnemen. Want stel je voor dat dat pas over 10 minuten zou gebeuren... 'Doen' gaat in het ziekenhuis altijd voor. Praten kan altijd nog wel....

Maar als het aan Jezus ligt gaat 'doen' niet voor. En hij laat zich zeker niet dwingen door de zorgdrift van Marta, die zeurderig van hem vraagt: 'Zeg tegen Maria dat ze me helpen moet'. 'Marta, Marta, wat maak je je druk... Maria heeft het beste deel gekozen, en dat zal haar niet ontnomen worden...'

Ik denk aan die drukke manager, die als hij ziek wordt, nooit vraagt: 'heb ik wel genoeg gewerkt?' Nee, die vraagt: 'heb ik wel genoeg tijd besteed aan mijn liefste en aan mijn kinderen?' En het kan zomaar zijn dat dat ook voor Marta geldt. Gezorgd heeft ze genoeg, maar stond ze intussen wel genoeg open voor anderen? De manager en Marta... ze merken dat in het licht van de eeuwigheid heel veel zorgen betrekkelijker worden dan je lief is wanneer je zogenaamd midden in het leven staat. De kunst is juist, dat licht van de eeuwigheid door je dagelijkse bestaan heen te laten stralen. Zodat je er niet door verrast wordt, als je ziek wordt of, ja..., uiteindelijk voor de hemelpoort staat.

In die kring van Jezus, temidden van de leerlingen, kijkt deze Maria de kunst af; de kunst van wat het betekent het licht van de eeuwigheid door je dagelijkse bestaan heen te laten stralen.

Dus laten we het in onze oren knopen en laten we het beeld van deze Maria op ons netvlies houden. Laat het u en mij en ons allemaal helpen, wanneer we kijken naar ons eigen leven, om te zien wat er daarin werkelijk toe doet (en wat niet...), wanneer je het beziet in het licht van de eeuwigheid...

Amen